

soroló

látom az erdőt, jaj, látom  
nagy ecsetvonások rajzolták  
egy fehér lepedőre nagy kertjében  
kifeszítve – látom benne a szívet  
meg az elmét ott vizelnek egymással szemben  
és fogdossák egymást – aztán összevesznek –  
rugdossák egymást és birkóznak de már nevetnek  
az arra járó embert megijeszítik és megverik és  
elfutnak, jaj, istenem, jaj –

látom az alagutat, jaj, látom a sötét aulában  
eltört kiségőt lesz-e belőle világ, jaj, lesz-e  
ott van a rák és a skorpió megeszik az ikreket  
vacsorára – megeszik a májat sárga vérrel keverik  
a rovar a bogárral az embert az állattal mindent  
egy lapra tesznek fel a halálra – látom, a halált, jaj,  
látom –

mindent egy lapra tesz az idő –

őzike szeme van, puha szőr a teste, látom, jaj,  
a szeme kis kvarcóra, az orra iránytű, látom  
az időt, jaj, látom –

kifeszítve az erdő fehér nagy lepedőre benne  
a szív és az elme a fának dőlve, a rák és a skorpió  
szétszedi a májat sárga vérrel – az ember egy állat  
a halál kvarcóraszemű őz – jaj, istenem, jaj, –

mindent egy helyre tesz az idő

## hommage

Kígyó árnyékán ül egy lány  
álma levendula, kamilla  
a város szélén szedi, fauna labirintusa,  
kuszáljon össze mindent ártatlanság,  
pasiphané keresi minotauruszt,  
beszéljünk, amiről nem szabad,  
üveg törik szét, sírva fakad  
a morfium egy adag, az altató kettő  
a papírvágó rést vág a szemérmen,  
a nagy mű sosem lesz készen,  
mindenkit úgy, ahogy senkit sem.

Szikvíz az ágy mellett  
Jézus menyasszonyát festi az ács,  
az ablakon dupla rács, alatta ül egy indián  
és Attila felgyújtja haját, milyen lehet,  
mikor egy gázrózsa az egyetlen virág.